

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-220)

May (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி - 40)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் - பதினேழாவது அத்யாயம்

(சரணாகதியைக் குறித்த அத்யாயம்)

1. நமஸ்தே கமலாவாஸே ஜநந்யை ஸர்வதேஹிநாம்
க்ருஹிண்யை பத்மநாபஸ்ய நமஸ்தே ஸரஸீருஹே
2. உபாயாஸ்தே த்ரய: பூர்வே கதிதா அவதாரிதா:
வ்யாசக்ஷ்வாம்ப சதுர்தம் தமுபாயம் பரமம்புஜே

பொருள் - இந்த்ரன் மக்ஷாலக்ஷ்மியிடம், “தாமரையில் வீற்றுள்ளவளும், அனைத்து உலகிற்கும் தாயானவளும், பத்மநாபனின் பத்னியும் ஆகிய உன்னை நான் வணங்குகிறேன். மூன்றுவிதமான உபாயங்களை நீ எனக்கு முன்பு உரைத்தாய். அவற்றை நான் நன்கு புரிந்து கொண்டேன். தாமரையில் உதித்தவளே! இனி நான்காவது உபாயம் குறித்து உரைப்பாயாக”, என்றான்.

ஸ்ரீருவாச:-

3. ஏகோ நாராயணோ தேவோ வாஸுதேவ: ஸநாதந:
சாதுராத்மயம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸச்சிதானந்தமவ்ரணம்

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி கூறத் தொடங்குகிறாள் - அனைத்திற்கும் தேவனும், வாஸுதேவனும், எப்போதும் உள்ளவனும், நான்கு நிலைகளில் (வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன்) உள்ளவனும், உயர்ந்தவனும், ஸத்-சித்-

ஆனந்தமானவனும், ப்ரஹ்மம் என்று கொண்டாடப்படுபவனும் நாராயணன் ஒருவனே ஆவான்.

4. ஏகாஹம் பரமா சக்திஸ்தஸ்ய தேவீ ஸநாதநீ

கரோமி ஸகலம் க்ருத்யம் ஸர்வபாவாநு காமிநீ

பொருள் - அவனுடைய ஒரே உயர்ந்த சக்தியாக நானே உள்ளேன். நான் எப்போதும் இருந்தபடி, அவனுடைய அனைத்து செயல்களையும் நிறைவேற்றியபடி, அவனுடைய அனைத்து நிலைகளிலும் துணை நின்றபடி உள்ளேன்.

5. சாந்தானந்த சிதானந்தம் யத் ப்ரஹ்ம பரமம் த்ருவம்

மஹாவிபூதி ஸம்ஸ்தாநம் ஸர்வத: ஸமதாம் கதம்

பொருள் - ப்ரஹ்மமாகிய அவன் எப்போதும் அமைதியும், ஞானமும், ஆனந்தமும் கொண்டவனாவான். நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி என்னும் இரண்டுவிதமான ஐச்வர்யங்களை உடையவனாகவும், அனைத்தையும் கொண்டவனாகவும் உள்ளான்.

6. தஸ்ய சக்திரஹம் ப்ராஹ்மீ சாந்தானந்த சிதாத்மிகா

மஹாவிபூதிரநகா ஸர்வத: ஸமதாம் கதா

பொருள் - அவனுடைய சக்தியும் ப்ராஹ்மியும் ஆகிய நான் எப்போதும் அமைதியும், ஞானமும், ஆனந்தமும் கொண்டவளாக உள்ளேன். நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி என்னும் இரண்டுவிதமான ஐச்வர்யங்களை உடையவளாகவும், அனைத்தையும் கொண்டவளாகவும், எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றவளாகவும் உள்ளேன்.

7. ஆச்வாஸநாய ஜீவாநாம் யத் தந்மூர்த்தீ க்ருதம் மஹ:

நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம திவ்யம் நயநநந்தநம்

8. ததா மூர்த்திமதீ ஸாஹம் சக்திர் நாராயணீ பரா

ஸமா ஸமவிபக்தாங்கம் ஸர்வாவய வஸுந்தரீ

பொருள் – ஜீவாத்மாக்களுக்கு அவ்வப்போது நம்பிக்கை ஊட்டும் விதமாக நாராயணன் கண்களுக்கு இனிமையாகவும், கம்பீரமானதாகவும், திவ்யமானதாகவும் உள்ள அவதாரங்களை எடுக்கிறான். அந்தந்த நேரங்களில் அவனுடைய சக்தியும், நாராயணீயும் ஆகிய நானும் அவனுக்கு ஒத்த வடிவம் எடுத்து, ஸுந்தரியாக அவதரிக்கிறேன்.

9. தயோர்நௌ பரமம் வ்யோம நிர்துக்கம் பதமுத்தமம்

ஷாட்குண்ய ப்ரஸரோ திவ்ய: ஸ்வாச்சந்த்யா த்ரோசதாம் கத:

பொருள் – எங்களுடைய பரமபதம் என்பது மிகவும் உத்தமமானது ஆகும், எந்தவிதமான துக்கத்தின் நிழல் கூடத் தீண்டாத இடமாகும். எங்களுடைய ஆறுவிதமான குணங்களும் எந்தத் தடையும் இன்றி முழுமையாக வெளிப்பட்டபடி உள்ள இடமாகும்.

10. ஸ்வகர்ம நிரதை: ஸித்தைர் வேதவேதாந்த பாரகை:

அநேக ஜந்ம ஸந்தாநநி: சேஷிதகஷாயகை:

11. க்லேசேந மஹதா ஸித்தைரந்தராயாதிகை: க்ரமாத்

ஸங்க்யா விதிவிதாநஜ்ஞை: ஸாங்க்யை: ஸங்க்யாநபாரகை:

12. ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரிய க்ராமைர் தாரணா த்யாநசாலிபி:

யௌகை: ஸமாஹிதை: சச்வத் க்லேசேந யதவாப்யதே

13. அச்சித்ரா: பஞ்சகாலஜ்ஞா: பஞ்சயஜ்ஞா விசக்ஷணா:

பூர்ணே வர்ஷசதே தீரா: ப்ராப்நுவந்தி யதஞ்ஜஸா

பொருள் – தங்களுடைய கர்மங்களைச் சரிவர பற்றில்லாமல் ஆற்றியவர்களும், வேத வேதாந்தங்களை நேர்த்தியாக அறிந்தவர்களும், தங்களுடைய

அனைத்துவிதமான தோஷங்களையும் பல பிறவிகள் எடுத்துக் கழித்தவர்களும், பலவிதமான இன்னல்களுக்கு ஆளாகி உயர்ந்த ஸித்திகளை அடைந்தவர்களும், சரியான வாதங்கள் மூலமும் ஞானம் மூலமும் தங்களுடைய சந்தேகங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றவர்களும், தங்களுடைய இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் வசப்படுத்தி எப்போதும் தாரணை மற்று த்யான நிலைகளில் உள்ளவர்களும் அந்தப் பரமபதத்தை அடைவார்கள். ஐந்துகால பூஜை (அபிகமனம், உபாதானம், இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம், யோகம்) மற்றும் ஐந்துவிதமான யஜ்ஞங்கள் (ப்ரஹ்மயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், ந்ருயஜ்ஞம்) ஆகியவற்றின்போது செய்யப்படவேண்டிய கர்மங்களைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தும், நூறு வருடங்கள் பூர்ணமாக இந்த நிலையில் உள்ளவர்களும் அங்கு வந்து சேருவர்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 220)

மேலும் ருக்வேதத்தில் (1-98-1) - வைச்வாநரஸ்ய ஸுமதௌ ஸ்யாம ராஜா ஹி கம் புவாநாநாமபிஸ்ரீ: - நாம் வைச்வாநரனிடம் நற்பெயர் பெறுவோமாக, உண்மையில் அவன் ராஜாவாக உள்ளான் - என்ற வரியில், வைச்வாநரன் என்பது “தெய்வம்” என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. மேலும், தைத்திரீய ப்ராஹ்மணம் (3-11-8) - ததாத்மந்யேவ ஹ்ருதயே அக்நௌ வைச்வாநரே ப்ராஸ்யத் - அவன் தன்னையே தனது ஆத்மாவில், இதயத்துள் இருக்கின்ற அக்னியில், அந்த வைச்வாநரன் என்று பெயருள்ள அக்னியில் ஹோமம் செய்துவிட்டான் - என்ற வரியிலும், ப்ரச்ன உபநிஷத் (1-7) - ஸ ஏஷ வைச்வாநரோ விச்வரூப: ப்ராணோ அக்னிருதயதே - அதே வைச்வாநரன் ப்ராணன், அக்னி, விச்வரூபம் என தனது சரீரத்தை எடுத்துக் கிளம்புகிறான் - என்ற வரியிலும் “வைச்வாநரன்” என்னும் பதமானது, “பரமாத்மா” என்று பொருளில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படியாக நான்குவிதமான வாக்கியங்களில், பல பொருள்களில், இந்தப் பதம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வேறு இடங்களில் உள்ளவையுடன் முரண்பாடு ஏதும் இல்லாமல், அங்கு கூறப்பட்டுள்ளவற்றுடன், இந்த நான்குவிதமான பொருள்களும் ஒத்துப்போவதால், இங்கு கூறப்படும் வைச்வாநரன் என்ற பதம் பரமாத்மாவைக் குறிப்பதாக உறுதியுடன் கூற இயலாது.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கொள்ளப்பட்டது என்றால், நாம் பதில் உரைப்போம் பொதுவான ஒரு பதம் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளதால், வைச்வாநரன் என்ற பதம், பரமாத்மாவையே குறிப்பதாகும். எப்படி? சாதாரண சப்த விசேஷாத் - பொதுவான சப்தம் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டதால் ஆகும். வைச்வாநர சப்தம் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே உரிய சிறப்பான தர்மங்களை விசேஷித்துக் குறிப்பதால், அந்தப் பதம் பரமாத்மாவையே குறிக்கும்.

இந்த ப்ரகரணத்தில் (சாந்தோக்ய உபநிஷத் 5-11-1), ப்ரசீனசாலர், ஸத்யயஜ்ஞர், இந்த்ரத்யும்நர், ஜநர், புடிலர் போன்ற ஐந்து மஹரிஷிகள், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-1) – கோ ந ஆத்மா கிம் ப்ரஹ்ம – நம் ஆத்மா எது? ப்ரஹ்மம் எது - என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு விவாதிக்கத் தொடங்கினார். அப்போது அவர்களுக்கு, உத்தாலகர் என்பவர் ஆத்மாவை வைச்வாநரன் என்று கருதி உபாஸிக்கிறார் என்பது தெரிய வந்தது. உடனே அவர்கள், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-2) - உத்தாலகோ வை பகவந்தோ அயம் ஆருணி: ஸம்ப்ரதீ மமாத்மாநம் வைச்வாநரமத்யேதி தம் ஹந்தாப்யாகச்சாம - ஆருணி என்பவரின் புத்திரனாகிய உத்தாலகர் என்பவர், ஆத்மாவை வைச்வாநரன் என்றே உபாஸிக்கிறார். நாம் அவரிடம் செல்வோம் - என்று முடிவு செய்தனர். அவர்கள் அனைவரும் உத்தாலகரிடம் சென்றவுடன் அவர் தனது மனதில், “இந்த மஹரிஷிகள் வைச்வாநராத்மாவைக் குறித்து அறிய வந்துள்ளனர்”, என்று தீர்மானித்து, தனக்கு அதனைக் குறித்து முழுமையான ஞானம் இல்லாத காரணத்தினால், அவர்களிடம், “சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-11-4) – அச்வபதிர்வே பகவந்தோ அயம் கேகய: ஸம்ப்ரதீ மமாத்மாநம் வைச்வாநரமத்யேதி தம் ஹந்தாப்யாகச்சாம – கேகய நாட்டின் அரசனாகிய அச்வபதி என்பவர், வைச்வாநர ஆத்மா குறித்து நன்றாக அறிந்து உபாஸிக்கிறார். நாம் அவரிடம் செல்வோம்”, என்று உரைத்தார். தொடர்ந்து, உத்தாலகர் உட்பட அந்த ஆறு முனிவர்களும் அச்வபதியிடம் சென்றார்கள்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 220)

ஸர்வேச்வரனுடன் பிராட்டி உள்ள நித்யயோகம் குறித்த

வாதங்களுக்குச் சமாதானமும் காரணமும்

மூலம் - (1) அப்ருதக்ஸித்த வஸ்துவுக்கு “ஸ்ரீமாந்” என்று மத்வர்த்தீய ப்ரத்யய ஸாபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகரண்யம் கூடுமோ என்றும், (2) ப்ருதக்ஸித்தமாகில் “கீர்த்தி: ஸ்ரீவாக்ச நாஃணாம்” என்றும், “பூவில் வாழ் மகளாய்” என்றும் மத்வர்த்தீய ப்ரத்யய நிரபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகரண்யம் கூடுமோ என்றும் சிலர் சொல்லும் சோத்யங்கள் இரண்டும் மந்தங்கள். எங்ஙனெயென்னில் “தத் குணஸாரத்வாத்து தத் வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத்” என்கிற ந்யாயத்தாலே, ஜ்ஞாநகுணத்தையிட்டு ஆத்மாவை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லலாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநவாந் என்று மத்வர்த்தீய ப்ரத்யயாந்விதமாகவும் ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டாகிறாப்போலே இங்கும் குறையில்லை. ஆகையால், மத்வர்த்தீய ப்ரத்யய மாத்ரத்தைக் கொண்டு, ப்ருதக்ஸித்தமென்று நிச்சயிக்கப் போகாது. “நரபதிரேவ ஸர்வே லோகா:” இத்யாதிகளிற் போலே, விவக்ஷாந்தரம் ஸம்பாவிதமானவிடத்தில், இப் ப்ரத்யயமில்லாத ஸாமாநாதிகரண்யத்தைக் கொண்டு, ப்ருதக்ஸித்தமன்றென்னவு மொண்ணாது. ஆன பின்பு, விசதமாகப் ப்ரதிபாதிக்கும் ப்ரமாணாந்தரங்களைக் கொண்டு இவ் வஸ்து ஸ்திதியிருக்கும்படி தெளியப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - இங்கு இரண்டுவிதமான ஆக்ஷேபங்களை சிலர் எழுப்புகின்றனர். அவையாவன:

(1) ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரிக்க இயலாதபடி உள்ளதும், ஒன்று இல்லாமல் மற்றொன்று இல்லை என்னும்படி உள்ளது ஆகிய இரண்டு பொருள்களை இணைக்க “மதுப்” என்ற விசுவயைப் பயன்படுத்த இயலாது (உதாரணமாக சூரிய ஒளியை எடுத்துக் கொள்வோம். இங்குள்ள சூரியன் என்பதிலிருந்து ஒளியைப் பிரிக்க இயலாது. ஆக இங்கு “மதுப்” விசுவயைச் சேர்க்க இயலாது). ஆனால் பிரிக்க முடிந்த இரண்டு வஸ்துக்களை “மதுப்” கொண்டு இணைக்கலாம் (உதாரணமாக, “நீலச்சட்டை அணிந்த சிறுவன்”. இங்கு “நீலச்சட்டை” மற்றும் “சிறுவன்” ஆகிய இரண்டும் ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று இருக்கும்). ஆக இங்கு “ஸ்ரீமாந்” என்பதில் மதுப் விசுவதி உள்ளதால், “ஸ்ரீ” என்பதை நாராயணனிடமிருந்து பிரிக்க இயலும் என்று தேறுகிறது. இது பொருந்தாது.

(2) “ஸ்ரீ”யை நாராயணனிடமிருந்து பிரிக்க இயலும் என்றும், அவன் இல்லாதபோது அவள் தனித்திருக்கலாம் (சீதை இராமனை விட்டுப் பிரிந்து இருந்தாள்) என்றும் கூறி, “ஸ்ரீ” என்பதை “பகவான்” என்னும் பதத்துடன் “மதுப்” விசுவதியுடன் இணைக்காமல் சேர்க்க இயலாது என்று கூறினால், இதுவும் பொருந்தாது. காரணம், கீதையில் (10-34) - கீர்த்தி: ஸ்ரீவாக்ச நாணாம் - பெண்களில் கீர்த்தி தேவியாகவும், லக்ஷ்மியாகவும், வாக் தேவதையாகவும் நானே உள்ளேன் - என்றும், திருவாய்மொழியில் (6-3-6) - பூவில் வாழ் மகளாய் - தாமரையில் வலிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியாய் உள்ள என் பரஞ்சுடரே - என்றும் கூறியது காண்க.

இந்த இரண்டு எதிர்வாதங்களும் பொருந்தாதவை ஆகும். எப்படி? “மதுப்” என்னும் விசுவதி உள்ளதால் மட்டுமே அதனால் இணைக்கப்பட்ட இரண்டு பொருள்களையும் பிரிக்க இயலுமா இயலாதா என்று கூற முடியாது. உதாரணமாக ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-29) - தத் குணஸாரத்வாத்து தத் வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத் - ஜீவனுக்கு ஞானம் என்னும் குணமே சாரமாக உள்ளதால் ஜீவனே ஞானம் எனப்படுகிறான்; ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆனந்தம் என்னும் குணமே சாரமாக உள்ளதால் அவனே ஆனந்தம் எனப்படுகிறான் என்று கூறுவது போல - என்பது காண்க. இங்கு ஜீவனுக்கும் ஞானத்திற்கும் பிரிக்க இயலாத ஸம்பந்தம் இருந்தாலும், “ஞானவான் - ஞானம் கொண்டவன்” என்று ஜீவனைக் கூறுவதைக் காணலாம். இதே போன்று

இங்கும் கொள்வதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. ஆகவே, “மதுப்” என்னும் விசுவாசம் உள்ளதால் மட்டுமே அதனால் இணைக்கப்பட்ட இரண்டு பொருள்களையும் பிரிக்க இயலுமா இயலாதா என்று கூற முடியாது. மேலும் ஓர் உதாரணம் காண்போம். நரபதிரேவ ஸர்வே லோகா: - அரசனே நாட்டில் உள்ள அனைத்தும் – என்னும் வாக்கியத்தில் “லோகா:” என்பதைத் தொடர்ந்து “மதுப்” விசுவாசம் இல்லாத காரணத்தினால், அரசனுக்கும் நாட்டிற்கும் பிரிக்க இயலாத தொடர்பு உள்ளது, அரசன் இல்லாமல் நாடு இருக்க முடியாது என்று கூற முடியாது அல்லவோ? ஆகவே “மதுப்” என்னும் விசுவாசம் உள்ளதால் ஸம்பந்தம் உள்ளதா இல்லையா என்று ஆராயாமல், தகுந்த ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே இப்படியாக உள்ள ஸம்பந்தங்களைத் தீர்மானிக்கவேண்டும்.

மூலம் – இங்கு உபாயதசையிலும் பலதசையிலும் ப்ரமாணங்கள் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகையாலும், இம்மந்த்ரத்தில் இவ்வர்த்தம் ப்ரகாசிப்பிக்கை அபேக்ஷித மாகையாலும் பூர்வோத்தர கண்டங்களில் மதுப்பாலே “ஸ ப்ராதுச்சரணை காடம்”, “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்கிறபடியே பிரிவற்றபடி சொல்லிற்றாயிற்று. நம்மாழ்வாரும் “அகலகில்லேன் இறையும் என்றும் அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா” என்றும், “ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப” என்றும், “இங்குமங்கும் திருமாலன்றி இன்மை கண்டு” என்றும் உபாயதசையிலும் பலதசையிலும் ஸ்ரீமச்சப்ததிற் சொன்ன நித்யயோகத்தை அநுஸந்தித்தார். இவ் வநுஸந்தாநம் ஸாபராதர்க்கு அணியிடாதே நினைத்தபோதே ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பாம்.

விளக்கம் – பெரியபிராட்டியார் ஸர்வேச்வரனுடன் எப்போதும் இணைந்துள்ளதான இந்தத் தொடர்பு என்பது, இவர்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்து உபாயமாக நிற்கும்போதும், உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவுடன் பலன் அளிக்கும்போதும் உள்ளது என்று பல ப்ரமாணங்களும் கூறுவதாலும், த்வய மந்த்ரத்தில் இப்படிப்பட்ட பொருள் வெளிப்படவேண்டும் என்பதாலும், த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் வரி மற்றும் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “மதுப்” என்னும் விசுவாசம் இவர்கள் இருவரும் பிரிவற்றபடி உள்ள நிலை கூறப்பட்டது. இதனை இராமாயணம் (2-31-2) - ஸ ப்ராதுச்சரணை காடம் – இராமனுடைய இரண்டு

திருவடிகளையும் சீதையின் முன்னிலையில் பற்றியபடி லக்ஷ்மணன் உரைத்தான் – என்றும், இராமாயணம் (2-31-27) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா – (இராமனிடம் லக்ஷ்மணன்) நீ வைதேகியுடன் சேர்ந்து – என்றும் கூறுவதன் மூலமும் அறியலாம். இவர்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்துள்ள நிலையானது உபாயமாக நிற்கும்போதும், உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவுடன் பலன் அளிக்கும்போதும் வெளிப்படுவதைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டே நம்மாழ்வார் பின்வருமாறு அருளிச்செய்தார்:

- திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் என்றும் அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா
- திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப
- திருவாய்மொழி (7-9-11) - இங்குமங்கும் திருமாலன்றி இன்மை கண்டு

இத்தகைய சேர்க்கை குறித்த எண்ணமானது எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்று ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அண்டுவதற்கு மிகவும் அவசியமான காரணமாகும்.

நாராயண என்னும் பதத்தின் பொருள்

மூலம் - இப்படி அபேக்ஷிதமான புருஷகாரந்தானும் தன்னேற்றமாம்படியிருக்கின்றன, நாராயண சப்தத்தில் தோற்றுகிற ஸம்பந்தமும் குணங்களும். இது “தன்னடியார்” என்கிற பாட்டிலே காணலாம்.

விளக்கம் - “நாராயண” என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் ஸம்பந்தம் மற்றும் குணங்களைக் காணும்போது, “ஸர்வேச்வரனை அண்டுவதற்கு இந்த ஸம்பந்தம் மற்றும் குணங்களே போதுமானவை ஆகும். இதனுடன் சேர்ந்து பெரியபிராட்டியும் சிபாரிசு செய்யும்போது, அவன் நம்மைக் காப்பது குறித்துக் கூறவும் வேண்டுமோ?” என்று கூறலாம்படியாக அந்த ஸம்பந்தம் மற்றும் குணங்கள் உள்ளன. இதனை, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-10-2) - தன்னடியார் - என்னும் பாசுரத்தில் காணலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 40)

வ்யாக்யானம் - (எட்டினாய பேதப்பூவில் சாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து) “எட்டினாய பேத மோடிறைஞ்சி” என்கிறபடியே “மநோ புத்த யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே கூர்மவச்சதுர: பாதாந் சிரஸ் தத்ரைவ பஞ்சமம்” என்கிறபடியே பக்நாபிமாநனாய் விழுகையும், மநோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனே விஷயமாகையும், பாத த்வயங்களும் கர த்வயங்களும் சிரஸ்ஸும் பூமியிலே பொருந்துகையுமாகிற அஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தைப் பண்ணி, “பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து”, “சாந்தோடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்லவாய்ந்து கொண்டு” என்கிறபடியே புஷ்பாங்கராகாதிகளான ஸமாராதநோபகரணங்களை பல ஸங்க கர்த்ருத்வங்களாகிற தூராலும் மயிரும் புழுவும் படாதபடி ஆராய்ந்து மிகவும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டு “தேவகாரியம் செய்து” என்கிறபடியே பகவத் ஸமாராதநத்தைச் செய்து.

விளக்கம் - (எட்டினாய பேதப்பூவில் சாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து) (எட்டினாய பேத) - திருச்சந்தவிருத்தம் (27) - எட்டினாய பேத மோடிறைஞ்சி - என்பதற்கு ஏற்பவும், மநோ புத்த யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே கூர்மவச்சதுர: பாதாந் சிரஸ் தத்ரைவ பஞ்சமம் - மனம், புத்தி, செருக்கு என்பவற்றோடு, இரண்டு கைகள், இரண்டு கால்கள் மற்றும் ஐந்தாவதாக தலை ஆகியவற்றைப் பூமியில் வைத்து - என்பதற்கு ஏற்பவும், கர்வம் அற்றவனாக விழுகையும், மனம் மற்றும் புத்தி ஆகியவற்றுக்கு ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே விஷயமாக்குகையும், இரண்டு கால்கள், இரண்டு கைகள் மற்றும் தலை ஆகியவை பூமியில் பொருந்துகையும் என்றுள்ள அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து. (பூவில் சாந்தொடு) - திருவாய்மொழி (5-2-9) -

பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (10-2-10) - சாந்தோடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்லவாய்ந்து கொண்டு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மலர்கள் போன்றவைகளான் ஆராதனைக்கு உரிய பொருள்களை, “பலன், பற்றுதல், நாம் செய்தோம்” என்பதுடன் கூடிய செருக்கு என்ற நிலை, தலைமுடி, புழு போன்றவை இன்றி, சிறப்பாகக் கொண்டு வந்து (தேவகாரியம் செய்து) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-1) - தேவகாரியம் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் ஆராதனையைச் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளம் தூயராய்) “ஒன்றி நின்று நற்றவம் செய்து ஊழியூழிதோறெலாம் நின்று நின்றவன் குணங்களுள்ளி யுள்ளம் தூயராய்” என்கிறபடியே, நித்ய கர்மாநுஷ்டாநம் தொடங்கி பகவதாராதந பர்யந்தமாகப் பண்ணும் த்ரிவித பரித்யாக பூர்வமான கர்மாநுஷ்டாநந்தாலும் பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலும், “கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநயோகார்ஹமாம்படியே ம்ருதித கஷாயராகையாலே பரிசுத்தாந்த:கரணராய்.

விளக்கம் - (உள்ளம் தூயராய்) - திருச்சந்தவிருத்தம் (75) - ஒன்றி நின்று நற்றவம் செய்து ஊழியூழிதோறெலாம் நின்று நின்றவன் குணங்களுள்ளி யுள்ளம் தூயராய் - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யகர்மங்கள் இயற்றியபடி இருத்தல் என்பது தொடக்கமாக, பகவத் ஆராதனை என்பது முடிய இயற்றப்படுவதும், பலனை எண்ணாமை - பற்று வைக்காமை - நான் செய்தேன் என்ற எண்ணம் இல்லாமை - என்ற மூன்றுவிதமான தியாகங்களை முன்னிறுத்திச் செய்யப்படுவது ஆகிய கர்மங்களாலும், பகவானுடைய திருக்கல்யாண கணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதாலும், கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே - அன்றாடம் இயற்றப்பட வேண்டிய கர்மங்களை இயற்றுவதன் காரணமாகப் பாவங்கள் அழிந்து ஞானம் வெளிப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானயோகத்தைத் அடைவதற்குத் தகுதியாக உள்ளதான பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றவர் என்பதால் பரிசுத்தமான உள்ளம் உடையவர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (வாரிப் புன்புல வகத்தி னுளினைப்பினை யடைவே விளக்கினைக் கண்டு) “ப்ரகீர்ணே விஷயாரண்யே ப்ரதாவந்தம் ப்ரமாதிநம், ஜ்ஞாநாங்குசேந க்ருஹ்ணீயாத் வச்ய மிந்த்ரிய தந்திநம்” என்று விஸ்தீர்ணமான விஷயாடவியிலே ஓடாநிற்பதாய், அகப்பட்டாரைக் கொல்லுமதான இந்த்ரியமாகிற வானையை த்யாஜ்யோபாதேய விவேக ஜ்ஞாநமாகிற அங்குசத்தாலே வச்யமாகப் பண்ணுவானென்கிறபடியே. “வாரி சுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும் சேரி தரியாமற் செந்நிறீஇ” என்று மதித்தவானைகளைத் தண்ணீரிலே செறுப்பிக்குமாபோலே இந்த்ரியங்களாகிற மதஹஸ்திகளை விஷயாநுபவ மாகிற போகத்தைத் குலைத்து. அவ்வளவுமன்றிக்கே விஷயங்கள் நடையாடுமிடத்தில் போகாதே ப்ரத்யக் வஸ்து விஷயமாகையாகிற செவ்வையிலே நிறுத்தி யென்றும், “புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ” என்று அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமான சஷுத்ர விஷயங்களைப் பற்றிப்போகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை நிரோதித்து அவற்றினுடைய சஷுத்ரதாநுஸந்தாநத்தாலே வாஸநாநு வ்ருத்தியு மறும்படி அதை உறைப்பித்து, விலகஷண விஷயத்தில் இந்த்ரிய மார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து. நன்றான ஜ்ஞாந ப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கி யென்றும், “ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து” என்று ச்ரோத்ராதீந்த்ரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமே உள்ளேயடக்கி யென்றும் சொல்லுகிறபடியே நிக்ருஹீதேந்த்ரிய க்ராமராய்,

விளக்கம் - (வாரி) - ப்ரகீர்ணே விஷயாரண்யே ப்ரதாவந்தம் ப்ரமாதிநம், ஜ்ஞாநாங்குசேந க்ருஹ்ணீயாத் வச்ய மிந்த்ரிய தந்திநம் - எங்கும் பரந்துள்ள உலகவிஷயங்கள் என்னும் காட்டில் ஓடியபடி உள்ளதும், அகப்பட்டவர்களை அழிப்பதும் ஆகிய இந்த்ரியங்கள் என்ற யானையை, விலக்கத்தக்கது எது மற்றும் ஏற்கத்தக்கது எது என்று பகுத்தறியும் ஞானம் என்ற அங்குசம் கொண்டு அடக்கவேண்டும் - என்பதகு ஏற்ப, முதல் திருவந்தாதி (47) - வாரி சுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும் சேரி தரியாமற் செந்நிறீஇ - என்று மதம் பிடித்த யானைகளை தண்ணீரில் நிறுத்தி ஆற்றுவது போன்று, இந்த்ரியங்கள் என்ற மதயானையை விஷயங்களை அனுபவித்தல் என்பதான உலகவிஷயங்கள் நிறைந்துள்ள பொருள்கள் உள்ள இடத்திற்குப் போகவிடாமல், ஆத்மாவைக் காணுதல் என்பதான நேர்வழியில் நிலை நிறுத்தி என்றும். (புன்புலம்) - திருச்சந்தவிருத்தம்

(76) - புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ - என்று தாழ்ந்தவை, நிலையற்றவை போன்ற தோஷங்களை உடையதான சிற்றின்பம் அளிக்கவல்ல பொருள்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும் இந்திரியங்களுடைய வழியை அடைத்து, அவற்றின் தாழ்ந்த எண்ணம் காரணமாகத் தலை தூக்கும் வாசனைகளையும் அறும்படியாக அவற்றை உறைவித்து, மேன்மையான ஆத்ம பரமாத்ம விஷயத்தில் இந்திரியங்கள் செல்வதற்கான பாதையை அமைத்து, சிறப்பான ஞானச்சுடரை கொழுந்து விட்டு எரியும்படி உண்டாக்கி என்றும். (அகத்தினுள்) - திருவெழுகூற்றிருக்கை - ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து - என்பதற்கு ஏற்ப செவி முதலான இந்திரியங்கள், ஐந்து புலன்களுக்கான விஷயங்களில் செல்லாமல் உள்ளே அடக்கி என்றும். இவ்விதம் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளே அடைக்கப்பட்ட இந்திரியங்களைக் கொண்டவர்களாக.

வ்யாக்யானம் - “இளப்பினை யியக்கம் நீக்கி” என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறவடைவிலே “அவித்யாஸ்மிதா ராக த்வேஷாபி நிவேசா: பஞ்ச க்லேசா:” என்றும் சொல்லுகிற ச்லேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து, “நாத்யுச்சரிதம் நாதநீசம்” இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே ஓராஸநத்தேயிருந்து, “ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சா நவலோகயந்” என்னும்படியே நாஸாக்ரந்யஸ்த லோசநராய், ஓரளவில் நில்லாத இந்திரியங்களை ப்ரத்யக்காக்கி, த்யேயமான பகவத் விஷயத்திலே ஸ்நேஹத்தை வைத்து விடாம லநுஸந்தித்து, சுடர் விட்டுத் தோன்றுகிற ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை சாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரத்தாலே லாக்ஷாத்தகரித்து ஸத்கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே க்ஷீண பாபனாய், நிர்மலாந்த:கரண னானவனுக்கு பகவத் லாக்ஷாத்தகாரத்துக் குறுப்பாக விளையும் யோகஜந்ய ஜ்ஞாநந்தான் ப்ரதமம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தர்சித்துக் கொண்டிறே மேல்போவது.

விளக்கம் - (இளைப்பினை அடைவே விளக்கினைக் கண்டு) - திருக்குறுந்தாண்டகம் (18) - இளைப்பினை யியக்கம் நீக்கி - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்படுவது போன்று, அவித்யாஸ்மிதா ராக த்வேஷாபி நிவேசா: பஞ்ச க்லேசா: - அறியாமை, கர்வம், ஆசை, த்வேஷம், அபிமானம் என்னும் இவை ஐந்தும்

துன்பங்கள் - என்று கூறப்படும் துன்பங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தை தவிர்த்து, கீதை (6-11) - நாத்யுச்சரிதம் நாதநீசம் - அதிகமான உயரமும் தாழ்வும் இல்லாத ஆசனம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்து, கீதை (6-13) - ஸம்ப்ரேக்ஷய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சா நவலோகயந் - தனது மூக்கின் நுனியை மட்டும் நன்றாக நோக்கியபடியும், திசைகளை நோக்காதபடியும் - என்பதற்கு ஏற்ப மூக்கின் நுனியில் மட்டும் தனது பார்வையைக் கொண்டவராகவும், ஓர் இடத்தில் நிலைநிற்காத இந்தரியங்களை உள்நோக்கும்படிச் செய்து, த்யானத்திற்கு இலக்காக உள்ள பகவானிடம் ஸ்நேஹத்தை வைத்து, இடைவிடாமல் அவனை எண்ணி, [அதன் மூலமாக] சுடர்விட்டு எரிகின்ற ஞானத்தால் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்தவல்ல ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சாஸ்த்ரங்களில் கூறியுள்ள முறையில் தரிசித்து, இதன் மூலம் நல்ல கர்மங்களை இயற்றியபடி உள்ளதால் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று, தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத மனம் கொண்ட ஒருவனுக்கு, ஸர்வேச்வரனை நேருக்குநேர் காண்பதற்கு ஏற்றபடியாக உண்டாகின்ற யோகம் மூலம் பிறக்கும் ஞானம் என்பது, முதலில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து தெளிந்து மேன்மேலும் ப்ரகாசிக்கும் - என்பதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “விளக்கினை விதியில் காண்பார்” என்கிறவிது பகவத் ஸாக்ஷாத்காரமாக பூர்வர்கள் வ்யாக்யானம் பண்ணி வைத்தார்களாகிலும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச் செய்தாரென்று கொள்ளவேண்டும்; பகவத் த்யான தர்சனங்களை மேலே சொல்லுகையாலே “விதியில் காணும் ப்ரதம மத்யம தசைகளை” யென்று ஆத்மபரமாகவினே கீழும் இவரருளிச் செய்தது. யோஜநா பேதங்களுண்டா யிருக்குமினே.

விளக்கம் - மேலே எடுக்கப்பட்ட திருக்குறுந்தாண்டகம் (18) - விளக்கினை விதியில் காண்பார் - என்ற பாசுர வரிக்கு “ஸர்வேச்வரனை நேரே காணுதல்” என்றே பூர்வர்கள் வ்யாக்யானம் செய்தபோதிலும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச்செய்கிறார் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? காரணம், தொடர்ந்து இனி வரும் வரியில் - யோக நீதி நண்ணி- என்று தொடங்கி ஸர்வேச்வரனை த்யானித்தல், காணுதல் போன்றவற்றைத் தனியாகக் கூறுவதால் ஆகும். மேலும் சூர்ணை (23) - விதியில் காணும் ப்ரதம மத்யம தசைகளை - என்று ஆத்மபரமாக

அல்லவோ ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இப்படியாகக் கருத்து வேறுபாடு வருவது இயல்பானதே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (யோகநீதி நண்ணி) “யோகநீதி நண்ணுவார்கள்” என்கிறபடியே யோகமாகிற உபாயத்தாலே கிட்டி. (அறத்திகழு மறையோர் மனந்தன்னு ளமர்ந்துறையும் அரும் பெருஞ்சுடரை) “மறந்திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழு மனத்தவர்தம் கதியை” என்று கொலையும் சினமும் கொடுமையுமாகிற மறத்தால் விளங்கா நின்றுள்ள மநஸ்ஸை வாஸனையோடே போக்கி, பொய்யைத் தவிர்ந்து, வன்புலச்சேக்களைப் பட்டி புகாமே கட்டி மிக்க துக்கத்தை விளைப்பதான “பாரமாய பழவினையைப் பற்றறுத்து” ச்லாக்யமா யிருந்துள்ள ஆதிநடுவந்தியாகிற மூன்றுபொழுதிலுமேத்தி அளவிறந்த பழைய மர்யாதையிலே சிலவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி நிலைநின்ற வைஷ்ணவர்களான ஆந்ருசம்ஸ் யோஜ்ஜ்வல சித்தர்க்குப் பரமப்ராப்யனானவனை யென்றும், “மறையோர் மனந்தன்னுள் விண்ணுளார் பெருமானை” என்று ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸ ஸ்தாநமாக வுடையனா யிருக்கும் “அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியை” என்றும், “மாதவமானவர் தங்கள் நிந்தை யமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை” என்று மஹா தபஸ்ஸை யுடையரா யிருக்கும் மனுஷ்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலே அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு நித்யவாலம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியென்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத் தாந்த:கரணரான பரமயோகிகள் ஹ்ருதயங்களிலே “ஆரமார்வ னரங்கனென்னு மரும் பெரும் சுடரொன்றினைச் சேரும் நெஞ்சினர்” என்னும்படி ஆபரணாத் யலங்க்ருதமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தோடே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனை.

விளக்கம் - (யோகநீதி நண்ணி) - திருச்சந்தவிருத்தம் (63) - யோகநீதி நண்ணுவார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப யோகம் என்னும் உபாயத்தால் அடைந்து, (அறம் திகழும்) - பெருமாள் திருமொழி (1-7) - மறந்திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற

தொண்டரான அறந்திகழு மனத்தவர்தம் கதியை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான கொலை, சினம், கொடுமை செய்தல் என்பதான மறம் காரணமாக மலராமல் உள்ளதான மனத்தினை, அந்த வாசனைகளை அடியுடன் போக்கி, பொய்யை விலக்கி, மிகுந்த வலிமை பொருந்திய இந்திரியங்களை அவற்றின் விஷயங்களில் மேய விடாமல் கட்டி வைத்து, மிகுந்த துன்பங்களை ஏற்படுத்தவல்லதும், அமலனாதிபிரான் - பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து - என்று கூறுவதும் ஆகிய பழவினைகளை வேருடன் அறுத்து, மிகவும் மேன்மையான காலை நண்பகல் அந்தி என்னும் மூன்று வேளைகளிலும் தொழுது, முன்னோர் வகுத்த அளவற்ற நெறிமுறைகளில் சிலரால் கலக்க இயலாதபடி நிலை நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகவும், பேரருள் காரணமாக மலர்ந்துள்ள சித்தம் கொண்ட சித்தர்களாகவும் உள்ளவர்களுக்கு அடையப்படும் பெரும் இலக்காக உள்ளவனை என்றும். (மறையோர் மனம் தன்னுள்) - பெரியதிருமொழி (7-3-7) - மறையோர் மனந்தன்னுள் விண்ணுளார் பெருமானை - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தணர்களுடைய மனங்களே தனக்கு ஏற்ற இருப்பிடம் என்று அமர்ந்துள்ள நித்யஸூரிகளின் அதிபதியை என்றும். (அமர்ந்து உறையும்) பெரியதிருமொழி (2-1-1) - மாதவமானவர் தங்கள் நிந்தை யமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் பெரிய தவங்களைக் கொண்ட மனிதர்களுடைய இதயங்களில், அவர்களிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் எப்போதும் வசிக்கின்ற ஸ்வாமி என்றும். இவ்விதமாகக் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரிசுத்தமான அந்தகரணத்தைக் கொண்டு உயர்ந்த யோகிகளுடைய இதயங்களில், (அரும் பெரும் சுடரை) - பெருமாள் திருமொழி (2-7) - ஆரமார்வன் அரங்கன் என்னும் அரும் பெரும் சுடரொன்றினைச் சேரும் நெஞ்சினர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆபரணங்கள் போன்ற பலவற்றாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாக மிகுந்து ப்ரகாசத்துடன் கூடிய திருமேனியுடன் எழுந்தருளியுள்ள ஸர்வேச்வரனை.

வ்யாக்யானம் - (கண்கள் சிவந்தில்படியே மனவுட்கொண்டு) “கண்கள் சிவந்து” என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரணசோபை ஆயுதசோபைகளோடே கூடி, காளமேக நிபச்யாமமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்துடனே “கற்றவர் தந்தம் மனவுட் கொண்டு” என்று அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு என்கிறபடியே

ஹ்ருதய கமலத்திலே த்யாநம் பண்ணி, (நிரந்தரம் மறவாமை துடக்கறா ஸ்ம்ருதியாய்) “நிரந்தரம் நினைப்பதாக” என்றும், “மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த்யாநத்துக்கு விச்சேதமும் விஸ்ம்ருதியுமற்று, “சோர்விலாத காதலால் துடக்கறா மனத்தராய்” என்று ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தை யுடையராகையாலே தத் ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுகதுக்கராம்படி “ஸத்வ சுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:” என்கிறபடியே த்யேய வஸ்துவில் துடக்கறாமல் நடக்கும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய்.

விளக்கம் - (கண்கள் சிவந்தில்படியே) திருவாய்மொழி (8-8-1) – கண்கள் சிவந்து - என்ற பாசுரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவயங்களின் அழகு, ஆபரணங்களின் அழகு மற்றும் ஆயுதங்களின் அழகு ஆகியவற்றுடன் கூடியுள்ள காளமேகம் போன்ற கரியநிறம் பொருந்திய திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துடன். (மனம் உட்கொண்டு) – பெரியதிருமொழி (7-3-1) - கற்றவர் தந்தம் மனவுட் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப அறிவு நிறைந்த யோகிகள் தங்களுடைய இதயத்திலே கொண்டு என்கிறபடியே இதயக்கமலத்தில் உள்ளதாக த்யானம் செய்து. (நிரந்தரம் மறவாமை) - திருச்சந்தவிருத்தம் (101) - நிரந்தரம் நினைப்பதாக - என்றும், பெரியதிருமொழி (3-5-4) – மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய த்யானத்திற்கு எந்தவிதமான தடை மற்றும் மறதி இன்றி. (துடக்கு அறா மனத்தராய்) - திருச்சந்தவிருத்தம் (78) - சோர்விலாத காதலால் துடக்கறா மனத்தராய் - என்பதற்கு ஏற்ப, எந்த நேரத்திலும் உலக விஷயங்களால் ஈர்க்கப்படாத அன்பு கொண்டவர் என்பதால் அவனுடைய சேர்க்கை மற்றும் பிரிவு என்பதான சுகம் மற்றும் துக்கத்தை மட்டுமே கொண்டவர்களாக, சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸத்வ சுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி: – ஸத்வம் என்ற அந்தகரணம் தூய்மை அடைந்தால் தடையில்லாத த்யானம் கைகூடும் - என்பதற்கு ஏற்ப த்யானிக்கப்படும் பொருள் குறித்து தடையில்லாமல் உள்ள சிந்தனையுமாய்.

வ்யாக்யானம் - (கனவில் மிக்க தர்சன ஸமமாய்) “கனவில் மிகக் கண்டேன்” என்று இந்திரியங்களால் கலக்கவொண்ணாதபடி மாநஸ ஜ்ஞாநத்தாலே அழகிதாகக் கண்டே னென்னலாம்படி “ஸா ச ஸ்ம்ருதிர் தர்சந ஸமாநாகாரா” என்கிறபடியே,

அதுதான் ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாய். (ஆகத்துப் புல்கு மத்யர்த்தப் ப்ரியமாய்) அப்படி தர்சந ஸமமானவதுதான், “நாடோறும் ஞாநத்தா லாகத்தணைப்பார்க்கு”, “ஆகத்தணைப்பா ரணைவரே”, “எல்லை யிலந் நலம் புல்கு”, “ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்கில்” என்னும்படி அங்கநா பரிஷ்வங்கம் போலே “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாந நோத்யர்த்த மஹம்” என்கிற ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே தானும் அத்யர்த்த ப்ரியமாய்.

விளக்கம் - (கனவில் மிக்க தர்சன ஸமமாய்) இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - கனவில் மிகக் கண்டேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த்ரியங்கள் கொண்டு சேர இயலாதபடி மனத்தில் ஏற்படும் ஞானம் என்ற உணர்வு மூலம் “அழகியதாகக் கண்டேன்” என்று உரைக்கும்படியாக, ஸா ச ஸ்ம்ருதிர் தர்சந ஸமாநாகாரா - அத்தகைய நினைவு என்பது நேரடியாகக் காண்பது போன்று இருப்பது - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தச் சிந்தனை என்பது அவனை நேருக்குநேர் காண்பது போன்றே உள்ளதாய். (ஆகத்துப் புல்கும் அத்யர்த்த ப்ரியமாய்) - அவ்விதம் நேரடியாகக் காண்பது போன்றுள்ள அதுதான், திருவாய்மொழி (10-4-6) - நாடோறும் ஞாநத்தா லாகத்தணைப்பார்க்கு - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (32) - ஆகத்தணைப்பா ரணைவரே - என்றும், திருவாய்மொழி (1-2-4) - எல்லையில் அந்நலம் புல்கு - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (50) - ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்கில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அணைப்பதாகவும், புல்குவதாகவும் கூறப்படுவதால், பெண்களை அணைப்பது போன்று, கீதை (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாந நோத்யர்த்த மஹம் - நான் ஞானிகளுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணப்படுகிற விஷயம் அளிக்கும் இன்பம் காரணமாகத் தானும் மிகவும் ப்ரியமாய்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 185)

3-2-8 மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்துமிலேன்

ஓவுத லின்றி யுன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்

பாவுதொல் சீர்க்கண்ணா வென் பரஞ்சுடரே

கூவுகின்றேன் காண்பா னெங்கெய்தக் கூவுவனே?

பொருள் - பலவிதமான துக்கங்களை ஏற்படுத்தவல்ல பாவங்களை, அவற்றினைப் போக்கவல்லதான தவம், ஞானம் போன்றவற்றால் நான் போக்கிக் கொள்ளவில்லை. நிரந்தரமாக உன்னுடைய திருவடிகளில் வணங்கியபடி நிற்பதும் இல்லை. அனைத்திலும் எப்போதும் பரவி நிற்கும் இயல்பான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணா! எனக்கு மிகவும் விருப்பமான பரஞ்சுடரே! உன்னைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக அழைக்கின்றேன். நீ எங்கே கிட்டுவாய் என்று நான் கூப்பிடுவேன்?

அவதாரிகை - ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணினார் பலம் தாழ்த்துக் கூப்பிடக் கடவ கூப்பீட்டை, பேற்றுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லாத நான் எங்கே வந்து கிட்டக் கூப்பிட்டுகிறேன்? என்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னை அடைவதற்கு உரியதான ஸாதநாநுஷ்டானம் செய்தவர்கள், உன்னைக் காணுதல் என்னும் பலன், காலம் தாழ்ந்த காரணத்தால் உன்னை அழைப்பது போன்றுள்ள அழைப்பினை, அவர்கள் அடையும் பேற்றுக்கு ஈடாக

உள்ள கைம்மாறு ஏதும் இல்லாத நான், எங்கே வந்து நீ கிட்டுவாய் என்று கூப்பிடுகிறேனோ”, என்று வியந்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மேவு) “தில தைலவத் தாருவஹ்நிவத்” என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்க வொண்ணாதபடி யிருப்பதாய், துக்கத்தை விளைப்பதாயிருக்கிற பாபங்களை, “தர்மேண பாபமபநுததி” என்கிறபடியே விஹித கர்மாநுஷ்டானத்தாலே போக்கிற்றிலேன். (ஓவுதலின்றி உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்) “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்கிறபடியே அனவரதபாவனை பண்ணி உன்னை ஸாஷ்டாக்கரிக்க விரகு பார்த்திலேன். “ஓவுதலின்றி- மேவு துன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன்; ஓவுதலின்றி - உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. “கண்ணாலப் பெண்டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமில்லை” என்னுமபோலே, இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டுத் திரிந்தேனித்தனை; எனக்கு ஒன்றும் ஹிதம் பார்த்திலேன்.

விளக்கம் - (மேவு) - “ஆத்மாவுடன் பொருந்தியுள்ள வினை” என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸ்ரீரங்ககத்யம் - தில தைலவத் தாருவஹ்நிவத் - எள்ளில் எண்ணெய் போன்றும், மரத்தில் அக்னி போன்றும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவிடமிருந்து பிரில்ல இயலாதபடி உள்ளதாகவும், துக்கத்தை ஏற்படுத்தவல்லதாகவும் உள்ள பாவங்களை. ஆனால் ஸ்ரீரங்ககத்யத்தில் உள்ள அந்த ப்ரமாண வாக்கியமானது, “ஆத்மாவுடன் ப்ரக்ருதி பொருந்தியுள்ளது” என்பதற்கே ப்ரமாணமாகும்; இங்கு கூறியபடி, “ஆத்மாவுடன் பொருந்தியுள்ள வினை” என்று கர்மத்தை உரைக்கும் இடத்திற்கு இந்த வாக்கியம் எவ்விதம் ப்ரமாணமாகும்? அதாவது ஆத்மாவுடன் ப்ரக்ருதி பொருந்தியிருக்கும் என்று உரைக்கும்போது, ப்ரக்ருதியின் விளைவான கர்மமும் பொருந்தியிருக்கும் என்று கருத்து. துன்பவினை என்றால் துன்பத்தை உண்டாக்குகிற வினை. இப்படிப்பட்ட பாவங்களை, தைத்திரீய உபநிஷத் - தர்மேண பாபமபநுததி - தர்மம் செய்வதால் பாவங்களை நீக்கிக் கொள்கிறான் - என்றுள்ள ப்ரமாணத்தின்படி, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்து போக்கிக் கொள்ளவில்லை. இங்கு “பாவங்களை” என்பதன் மூலம் காம்யகர்மம் மற்றும் விலக்கப்பட்ட கர்மம் ஆகியவை கூறப்பட்டது. (ஓவுதலின்றி உன் கழல் வணங்கிற்றிலேன்) ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-5) - நிதித்யாஸிதவ்ய: - இடைவிடாமல்

செய்யப்படும் த்யானத்தால் அறியத்தக்கவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் த்யானித்து உன்னை நேரடியாகக் காண்பதற்கான வழி ஏதும் ஆராயவில்லை. “ஓவுதலின்றி = ஓய்வு இல்லாமல்” என்ற பதத்தை ஸ்வாமி எம்பார், முதல் வரி மற்றும் இரண்டாம் வரி ஆகிய இரண்டுடன் கூட்டிக் கொண்டு பொருள் உரைப்பார். அதாவது “ஓய்வு இல்லாமல் என்னைச் சூழ்ந்துள்ள பாவங்களை விடுவித்துக் கொள்ள முயலவில்லை, ஓய்வு இல்லாமல் உனது திருவடிகளை வணங்கியபடியும் இருக்கவில்லை” என்று கருத்து. என்னுடைய இந்தரியங்களுக்கு ஏற்ற உணவான உலகவிஷயங்களை அளித்தபடி இருந்தேன் அல்லாமல், ஆத்மாவுக்கு ஏற்ற நன்மை எது என்று ஆராயாமல் இருந்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (பாவு தொல்சீர்க்கண்ணா) இங்ஙனே இருக்க, உன்னை அனுஸந்தித்தவாறே விடமாட்டுகிறிலேன். “விதித:” என்கிறபடியே, உகவாதார் கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமான ஸ்வாபாவிக கல்யாணகுணங்களை உடைய க்ருஷ்ணனே! (என் பரஞ்சுடரே) ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் உண்டான உத்கர்ஷத்தை எனக்கு அறிவித்தவனே! (கண்ணா என் பரஞ்சுடரே) தாழ நின்று இவ்வடிவழிகை எனக்கு முற்றுட்டாக்கினவனே என்றுமாம். “பரஞ்சுடருடம்பாய்” என்னக் கடவதிறே. (கூவுகின்றேன் காண்பான்) ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணி, பலம் கைப்புகுராதார் கூப்பிடுமாபோலே, “காணவேணும்” என்று கூப்பிடா நின்றேன். (எங்கெய்தக் கூவுவனே) “ஒரு கொசு கு கூப்பிட்டது” என்று ப்ரஹ்மாவின் ஓலக்கத்தில் கேட்கப் புகுகிறதோ? எங்ஙனே வந்து கேட்கக் கூப்பிடுகிறேன்?

விளக்கம் - (பாவு தொல்சீர்க்கண்ணா) - இவ்விதம் நான் தகுதி அற்றவனாக உள்ளபோதிலும், உனது திருவடிகளை எண்ணும்போது, அதனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விட இயலவில்லையே! இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) – விதித: - அனைவராலும் அறியப்படுபவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பக்தர்கள் கூட்டத்தில் மட்டும் அல்லாமல், பகைவர்கள் கூட்டத்திலும் ப்ரஸித்தமான இயல்பான திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த க்ருஷ்ணா! (என் பரஞ்சுடரே) – அனைத்துவிதங்களிலும் உனக்கு மட்டுமே உரித்தான ஏற்றங்கள் அனைத்தையும் எனக்குக் காண்பித்தவனே! (கண்ணா என் பரஞ்சுடரே) - என் அளவு தாழ்ந்து வந்து நின்று, உன்னுடைய வடிவழிகை நான் பரிபூர்ணமாக

உண்ணும்படி அளித்தவனே. திருவாய்மொழி (6-3-7) – பரஞ்சுடர் உடம்பாய் - என்று கூறப்போகிறார். (கூவுகின்றேன் காண்பான்) - உன்னை அடைவதற்கான அனைத்து உபாயங்களையும் நேர்த்தியாகக் கைக்கொண்டு, அவற்றினை இயற்றியபடி உள்ளபோதிலும் பலன் கிட்டாத காரணத்தால், அப்படிப்பட்டவர்கள் உன்னை அழைப்பது போன்று நானும் “உன்னை காணவேண்டும்” என்று அழைக்கிறேன். (எங்கெய்தக் கூவுவனே) - ஒரு கொசு அழைத்தால் நான்முகனின் அவையில் உள்ளவர்களுக்குக் கேட்குமோ? பின்னர் எந்த ஒரு தகுதியில் நான் உன்னை அழைக்கிறேன்?

3-2-9 கூவிக் கூவிக் கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று

பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத் தலமர்கின்றேன்

மேவியன்றாநிரை காத்தவ னுலகமெல்லாம்

தாவிய வம்மாளை என்கினித் தலைப்பெய்வனே

பொருள் - மிகவும் கொடிய பாவங்களுக்கு பிறப்பிடமாக உள்ளதும், உள்ளே புகுந்தால் வெளியே வர இயலாத புதர் போன்றதும் ஆகிய ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டு நின்று, எல்லையற்ற காலமாக வெளியேற வழி தெரியாமல் மயங்கியபடி, அதற்குள்ளேயே உழன்று வருந்திக் கிடக்கின்றேன். ஆயர்குலத்தில் உள்ளவர்கள் பசு மேய்ப்பதற்காக உனது திருக்கரத்தில் கோல் ஒன்றை அளித்த அன்று, “ஆஹா! இந்த வேலையைச் செய்யவேண்டுமே” என்று எண்ணாமல், மனம் பொருந்தி, பசுக்களைக் காத்தவனும், அது மட்டும் அல்லாமல் அனைத்து லோகங்களையும் காப்பதற்காக உலகத்தை அளந்தவனும் ஆகிய எனது ஸ்வாமியை இனி பலமுறை அழைத்து அழைத்து எங்கே கிட்டப் பெறுவேன்?

அவதாரிகை - வரையாதே எல்லாருக்கும் ஒக்க முகங்கள் கொடுத்த அவதாரங்களுக்குத் தப்பின நான், இனி உன்னைக் கிட்டுகையென்றொரு பொருளுண்டோ? என்று நிராசராகிறார்.

விளக்கம் - இரண்டாம் பாசரம் மற்றும் மூன்றாம் பாசரம் ஆகியவற்றில் கூறிய வாமனாவதாரம் மற்றும் க்ருஷ்ணாவதாரம் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி, அந்த

அனுபவம் கிட்டாத காரணத்தால் நிராசையாக நின்று உரைக்கிறார். “வேறுபாடு ஆராயாமல் அனைவருக்கும் ஒரே போன்று உனது திருமுகத்தைக் காண்பித்த அவதாரங்கள் உண்டான காலத்தில் நான் இல்லை. இனி உன்னைக் கிட்டுதல் என்பது நிகழுமோ?”, என்று கூறி தனது ஆசை நிறைவேறாமல் போனதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூவி) ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து கூப்பிடா நிற்பர். (கூவி) ஒருகால் கூப்பிட்டு அநுதபித்து மீளுமதன்றிக்கே மேன்மேலெனக் கூப்பிடாநிற்பர். (கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று) கூப்பீடு கேட்டு இரங்கி எடுப்பதாக ஈச்வரன் கைநீட்டினால், நீட்டின கை வாங்கவொண்ணாத நிலத்திலே யிருந்தாயிற்றுக் கூப்பிடுவது. (பாவியேன்) ஒரு வால்மீகி பரிஸரத்திலே யிருந்துதான் கூப்பிடப் பெற்றேனோ?

விளக்கம் - (கூவி) ஸ்வரூப ஞானத்தை எண்ணியபடி இருக்காமல் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மீண்டும் மீண்டும் அழைத்தபடி. (கூவி) - ஒருமுறை அழைத்தவுடன் ஸ்வரூப ஞானத்தை எண்ணி இருக்காமல், மேன்மேலும் அழைத்தபடி. (கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று) - இந்த அழைப்பு கேட்டு இரக்கம் கொள்ளும் ஸர்வேச்வரன், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மேலே உயர்த்த எண்ணித் தனது திருக்கரத்தை நீட்டினாலும், அதனைப் பிடிப்பதற்கு இயலாதபடியாக ஆழ்ந்த நிலத்திலே நின்று அழைத்து. (பாவியேன்) - ஜனகனுடைய புத்திரியாகிய சீதை, வால்மீகி ஆச்ரமத்தில் நின்று அழைத்தவுடன் அவளுடைய துன்பம் நீங்கியது போன்று, நான் அந்த ஆச்ரமம் அருகில் நின்று அழைக்கும் பேறு பெற்றோனோ என்றால் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (பலகாலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்) காலமெல்லாம் அறிவு கெட்டுத் தருமாறுகிற நான். (மேவி இத்யாதி) ஆபத்துக்கு உதவாதவனாய்த்தான் படுகிறேனோ? “கோகோபீ ஜந ஸங்குலம் அதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே நோவுபட்டவன்று ஒரு பசுவின் மேலே ஓர் இடையன் மேலே ஒரு துளி விழாதபடி தோற்றிற்றோரு மலையை எடுத்து உபகரித்தவனை. (மேவி) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான தன் கையில் கோலைத் தந்து, “பசுமேய்” என்றால், “ரக்ஷகனான

நமக்கு விஹிதமிறே” என்றிருக்கையன்றிக்கே அலப்பலாபமாகப் பொருந்தி. (அன்று) அதுவும் ஒரு காலமே! (வழி திகைத்தலமருகின்றேன் மேவியன்றா நிரை காத்தவன்) காட்டிலே வழி திகைத்தார்க்கு இடையர்போலே காணும் வழிகாட்டுவார். “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று வழி காட்டினவனிறே. வேறு வழி காட்டினார் இல்லை. திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வழிகாட்டினான் அவனிறே.

விளக்கம் - (பலகாலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்) – “வழி திகைத்து” என்றால் “புறப்பட வழியை அறியாமல் ப்ரமித்து” என்று பொருள், அலமருதல் என்றால் தடுமாறுதல். அதாவது எண்ணற்ற காலம் ஆத்மஞானம் இழந்து தடுமாறியபடி உள்ள நான். (மேவி இத்யாதி) – ஆபத்து காலத்தில் நீ வந்து உதவு செய்வதற்கான தகுதி இல்லாதவனாக உள்ளேனோ? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் – கோகோபீ ஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம் - இந்த்ரன் மழையைப் பொழிந்த அன்று, அனைவரும் துன்பத்தில் நிற்கும்போது, அவர்களை நோக்கி க்ருஷ்ணன் சிந்தித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆயர்ப்பாடியில் உள்ள அனைவரும் துன்பத்தில் நின்றபோது, ஒரு பசு மற்றும் ஒரு இடையன் கூட விடாமல், அவர்கள் மீது ஒரு மழைத்துளி கூட விழாதபடி, தனக்குக் கையில் கிடைத்த ஒரு மலையை எடுத்து உதவி செய்தவனை. (மேவி) - அல்லது வேறுவிதமாகவும் கொள்ளலாம். நித்யஸூரிகள் அனைவருக்கும் தலைவனாகிய தன்னிடம் பசு மேய்க்கும் கோலைக் கொடுத்து, “பசுவை மேய்த்து வா” என்று கூறினால், “காப்பவனாக உள்ள நமக்கு இது ஏற்ற தொழிலே ஆகும்” என்று இருப்பதுடன் மட்டுமே அல்லாமல், அந்த வாய்ப்பானது தான் பெற இயலாத பேறு என்று எண்ணி மகிழ்ந்து. (அன்று) - அப்படிப்பட்டது ஒரு காலம் என்று பெருமூச்சு விடுகிறார். (வழி திகைத்தலமருகின்றேன் மேவியன்றா நிரை காத்தவன்) - காட்டில் வழி தெரியாமல் திகைத்து நிற்பவர்களுக்கு, அங்கே உள்ள இடையர்கள் போன்று வழி காட்டுவான். கீதையில் (18-66) – மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் புகுவாய் - என்று வழி காண்பித்தான் அல்லவோ? வேறு யாரும் இவ்விதம் வழி காண்பிக்கவில்லை. மஹாபாரத யுத்தத்தின்போது திருத்தேரில் நின்று கீதோபதேசம் மூலம் உலகில் உள்ள அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் கரையேறுவதற்கான வழியைக் காண்பித்தவன் அவன் மட்டுமே அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (உலகம் இத்யாதி) ஓரூர்க்கு உதவினவளவன்றிக்கே, ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி எல்லார் தலைகளிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைத்து, “நான் ஸ்வாமி” என்னுமிடத்தை அறிவித்தவனை. (எங்கினித் தலைப்பெய்வனே) எங்ஙனே கிட்டப்போகிறேன்? அந்த தூளிதானத்துக்கும் தப்பின நான் பரீசைஷ சொல்லிப் பெறப்புகுகிறேனோ? இத்தால் - அவன் தானே வந்து உபகரித்தவன்று தப்பின நான், ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணி, எங்கே சென்று கிட்டப் புகுகிறேனோ? என்று நசையறுகிறார்.

விளக்கம் - (உலகம் இத்யாதி) - இவ்விதம் குருசேஷத்ரம் அல்லது ஆயர்ப்பாடி என்று அந்த இடத்தில் இருந்தவர்களுக்கு மட்டுமே உதவாமல், அனைத்து வஸ்துக்களும் ஒன்றும் தப்பித்துவிடாமல், அனைத்தின் மீதும் தனது திருவடியை தரிவிக்காமனாக வந்து வைத்து, “நானே அனைவருக்கும் எஜமானன்” என்று உணர்த்தியவன். இப்படிப்பட்டவனை, (எங்கினித் தலைப்பெய்வனே) - இனி நான் எவ்விதம் அடையப்போகிறேன்? இவ்விதம் அவனுடைய திருவடித்துளியிலிருந்தும் தப்பிய நான், வேதாந்த சாஸ்த்ரம் போன்றவை மூலமோ பெறப்போகிறேன்? ஆக அவன் தானாகவே வலிய வந்து உபகரித்தபோது ஏற்காத நான், இனி பல உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு எங்கு சென்று அடையப் போகிறேன்? இவ்விதம் கூறி ஆசையை விடுகிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 47)

42. ஆயிழையார் கொங்கை தங்கும் அக்காதல் அளறு அழுந்தி
மாயும் என்னாவியை வந்து எடுத்தான் இன்று மாமலரான்
நாயகன் எல்லா உயிர்கட்கும் நாதன் அரங்கன் என்னும்
தூயவன் தீது இல் இராமானுசன் தொல் அருள் சுரந்தே.

விளக்கவுரை - தங்கள் உடலில் உள்ள குற்றம் குறைகள் தெரியாதபடி மறைத்து உடை மற்றும் ஆபரணங்கள் அணிந்த பெண்களின் ஸ்தனங்களில் எனது ஆத்மாவை ஈடுபடுத்தியபடியே இருந்தேன். அப்போது எம்பெருமானார் செய்தது என்னவெனில் - அனைத்து மலர்களிலும் உயர்ந்த தமர் மலரில் வாசம் செய்யும் பெரியபிராட்டியின் நாயகனாக உள்ளவனும், திருவரங்க மாநகரில் கண்வளர்பவனும் ஆகிய பெரியபெருமானே அனைத்து உயிர்களின் எஜமானன் என்று உபதேசம் செய்தார். இப்படிப்பட்ட உபதேசம் செய்தவரும், தோஷங்கள் அற்றவரும், தூய்மையானவரும் ஆகிய எம்பெருமானார், இந்த உலகிற்கு வந்து அவருடைய இயல்பான கருணையை அனைவருக்கும் சுரந்தார்.

அவதாரிகை - கீழில்பாட்டிலே ஈச்வரனவதரித்து உபதேசித்தவிடத்திலும் திருந்தாத லௌகிகர், எம்பெருமானா ரவதரித்த பின்பு திருந்தி விலக்ஷணராய் பகவததீயரானார்க ளென்கிறார். இப்பாட்டிலே, ஆபாதரமணீய வேஷைகளான தருணீ ஜநங்களுடைய ஸ்தநங்களிலே பத்தமான ப்ரீதியாலே ஆழங்கால்பட்டு நசித்து போகிற என்னாத்மாவை ஸ்ரீய:பதியான திருவரங்கச்செல்வனாரே

ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வகுத்த சேஷியென்று உபதேசிக்கும்படியான ஜ்ஞாந வைசத்யத்தை யுடையராய் நிர்த்துஷ்டரான எம்பெருமானார், இப்போது அந்த லௌகிக ரெல்லாரிடத்திலேயும் பண்ணின தம்முடைய ஸ்வபாவிக க்ருபையை அடியேனொருவரிடத்திலும் கட்டடங்க ப்ரவஹித்து விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தின் கர்த்தத்தில் நின்றும் உத்தரித்தார் கண்டாயே! என்று தலைசீய்க்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகில் அவதரித்து நேரடியாக நின்று உபதேசித்தபோதிலும் உலகில் உள்ளவர்கள் திருந்தவில்லை. ஆனால் எம்பெருமானார் அவதரித்த பின்னர் அவர்கள் திருந்தி, மேன்மை பெற்று, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை ஆனார்கள்”, என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில் - வெளித்தோற்றத்தில் மட்டும் அழகுள்ளவர்களாக வேடம் பூண்டுள்ள யௌவனம் பொருந்திய பெண்களுடைய ஸ்தனங்களின் மீது கொண்ட பற்றுதல் காரணமாக அவர்கள் மீது கொள்ளும் அன்பில் ஈடுபட்டு எனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அழிந்தபடி உள்ளது. இப்படிப்பட்ட எனது ஆத்மாவை, “பெரியபிராட்டியின் நாயகனான திருவரங்கச் செல்வன் மட்டுமே அனைத்து உயிர்களுக்கும் இயல்பான எஜமானன்” என்று உபதேசிக்கும் ஞானம் கொண்ட எம்பெருமானார் உயர்த்தினார். எப்படி? அனைத்து உலக மக்களிடமும் காண்பித்த தனது இயல்பான க்ருபையை என் ஒருவனிடம் மட்டும் எல்லையில்லாத விதத்தில் காண்பித்து, எனது ஆத்மாவானது மற்ற விஷயங்களில் சென்று லயிக்காதபடி உயர்ந்தினார். இதனை எனது நெஞ்சமாகிய நீ கண்டாய் அல்லவோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆயிழையார்) “சர்மா ஸ்ருக் மாம்ஸமேதோஸ்த்தி மஜ்ஜா சுக்லாதி ஸம்யுதே தேஹே சேத் ப்ரீதிமாந் மூடோ” என்றும், “க்ரிமி ஜந்து ஸங்குலம்” என்றும், “ஸ்வபாவம் துர்கந்தம் அசௌசம் அத்ருவம் களேபரம் மூத்ர புரீஷு பாஜநம்” என்றும், “முடைத்தலையுன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அதிஹேயமாயிருக்கிற தேஹத்தினுடைய ஹேயதை தெரியாதபடி ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணாங்க ராகாதிகளாலே அலங்கரித்துக் கொண்டு, ஆபாதரமணீயைகளான தருணீ ஜநங்களுடைய. ஆய்தல் - தெரிதல், இழை - ஆபரணம், இழையார் - ஸ்த்ரீகள். அகவாயில் தோஷமொன்றும் தோற்றாதபடி கைப்பாணியிட்டாப்போலே காணும் இவர்கள் தம்மை அலங்கரித்துக்

கொண்டிருப்பது. (கொங்கை தங்கும்) “ஸ்தநௌ மாம்ஸ க்ரந்தீ” என்கிறபடியே “மாம்ஸா ஸ்ருங்”மயமான ஸ்தநங்களிலே ஸக்தனாய், அவற்றின் தோஷத்தைத் தெரியமாட்டாதே போக்யதா புத்தியைப் பண்ணி, அவற்றுக்கு அவ்வருகு போக அசக்தனாய், த்ருஷார்த்தனானவன் தண்ணீர்ப்பந்தலிலே விழுந்து கிடக்குமாப்போலே அவற்றிலே தானே நித்யவாஸம் பண்ணும்படியான.

விளக்கம் - (ஆயிழையார்) - சர்மா ஸ்ருக் மாம்ஸமேதோஸ்த்தி மஜ்ஜா சுக்லாதி ஸம்யுதே தேஹே சேத் ப்ரீதிமாந் மூடோ - தோல், மாமிசம், இரத்தம், எலும்பு போன்றவை மட்டுமே உள்ள சரீரத்தின் மீது அன்பு வைக்கும் மூடன் - என்றும், க்ரிமி ஜந்து ஸங்குலம் - கிருமிகளும் விஷப்பூச்சிகளும் சேர்ந்த - என்றும், ஸ்வபாவம் துர்கந்தம் அசௌசம் அத்ருவம் களேபரம் மூத்ர புரீஷ பாஜநம் - இயல்பாகவே துர்நாற்றம் வீசுவதாகவும், தூய்மை அற்றதாகவும், நிலையற்றதாகவும், களேபரம் நிறைந்ததாகவும், மல மூத்ரங்கள் கொண்டதாகவும் உள்ள சரீரம் - என்றும், இராமாநுச நூற்றந்தாதி - முடைத்தலையூன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் தாழ்ந்ததாக உள்ள சரீரத்தின் தாழ்வுகள் ஏதும் வெளியே தெரியாதபடி புதியதான வஸ்த்ரங்கள், ஆபரணங்கள் போன்றவையால் நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, வெளித்தோற்றத்தில் மட்டும் அழகைக் காண்பித்தபடி யௌவனத்தில் உள்ள பெண்களுடைய ஆய்தல் - தெரிதல், இழை - ஆபரணம், இழையார் - பெண்கள். உள்ளே இருக்கின்ற தோஷம் ஏதும் வெளியே தெரியாதபடி மணியாஸனம் போன்றவை இடுவது போன்று அல்லவோ இவர்கள் தங்களை அலங்காரம் செய்து கொண்டுள்ளனர்! (கொங்கை தங்கும்) - ஸ்தநௌ மாம்ஸ க்ரந்தீ - ஸ்தனங்கள் மாமிசக் குவியலே ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, மாமிசக்குவியல் என்பதாக உள்ள ஸ்தனங்களில் நாட்டம் கொண்டவர்களாக, அவற்றில் உள்ள சிறுமை ஏதும் அறியாமல் அவற்றின் இன்பத்தை மட்டும் நோக்கியபடி, அவற்றை விட்டு அகல முயன்றால் அதற்குச் சக்தி அற்றவர்களாக, அதிக தாகம் எடுத்து மயக்கம் உற்றவன் தண்ணீர்ப்பந்தலில் விழுந்து கிடப்பது போன்று அவற்றில் எப்போதும் வசிக்கும்படியாகவே இருந்தபடி.

வ்யாக்யானம் - (அக்காதலன்றமுந்தி) அந்த விஷயம்போலே அதிஹேயமான வ்யாமோஹ மென்கிற அள்ளல்தறையிலே மக்நனாய். அன்றிக்கே, (அக்காதல்) வாக்குக்கு நிலமல்லாதபடி கைகழிந்த காதலென்னவுமாம். (மாயும்) நசித்துப் போந்த. (என்னாவியை) கீழே லெளகிகரெல்லாரையு முத்தரித்தபடியருளிச்செய்தீர், இது உமக்குத் தெரிந்தபடியென், கர்ணகர்ணியாய்க் கேட்டிருந்தீராகில் இது நமக்கு விச்வஸநீயமா யிருக்குமோ வென்ன; அப்படி கேட்டுச் சொன்னே னல்லேன், இதுக்கு நான் ஸாஷியென்று தம்மைக் காட்டுகிறார். (என்னாவியை) என்னாத்மாவை. இவ்வளவும் “அஸந்நேவ” என்னும்படியாய்ப் போந்த என்னாத்மாவை. ஒரு கைம்முதலில்லாத என்னாத்மாவை.

விளக்கம் - (அக்காதல் அளறு அழுந்தி) - அதனைப் போன்றே அவர்கள் விஷயத்தில் தாழ்ந்த மயக்கம் என்பதான சேற்றுத்தரையில் மூழ்கியபடி. அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (அக்காதல்) - சொற்களால் விவரிக்க இயலாதபடி கைவிட்டுப்போன காதல் என்றும் கூறலாம். (மாயும்) - இதன் காரணமாக அழிந்தபடி உள்ள. (என் ஆவியை) - திருவரங்கத்தமுதனாரிடம் சிலர், “நீவிர் கூறிய பாசுரங்களில், உலகத்தில் உள்ள அனைவரையும் எம்பெருமானார் கரையேற்றியதாக உரைத்தீர். இந்த விஷயம் உமக்கு எவ்விதம் தெரிந்தது? செவிவழிச் செய்தி என்றால், இதனை எங்களால் விச்வாசத்துடன் ஏற்க இயலாதபடி உள்ளது”, என்றனர். இதற்குத் திருவரங்கத்தமுதனார், “இவ்விதம் மற்றவர் உரைக்க நான் அவற்றைக் கேட்டு உங்களிடம் கூறவில்லை. இந்த நிகழ்வுக்கு நானும், எனது வாழ்வுமே சாட்சி”, என்று தன்னையே உதாரணம் காட்டுகிறார். (என்) - எனது ஆத்மாவை, ஆத்மஸ்வரூபத்தை. தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - “இல்லை” என்று கூறலாம்படி - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகிவிட்ட எனது ஆத்மாவை. எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாத எனது ஆத்மாவை.

வ்யாக்யானம் - (மாமலராள் நாயகன்) மாமலர் என்று ஸமஸ்த புஷ்பஜாதிக்கும் உத்க்ருஷ்டமாய் ச்லாக்யமாயிருந்ததாகையாலே கமலத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்தக் கமலந்தான் தன்னுடைய கர சரண நேத்ராதிசுக்கு ஒருபடிப் போலியாயிருக்கையாலும், பரிமள ப்ரசுரமாகையாலே போக்ய தமமாகையாலும்

அதிலே உத்பந்நையாய், அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே “மாமலரால்” என்கிறார். (மாமலரால் நாயகன்) ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமானானால் பந்த மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாய் தண்டதரனாயிருக்க வேண்டி யிருக்கையாலே “வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்”, “க்ருத ப்ரயத்நாபேக்ஷ: து விஹிதப்ரதிக்ஷித்த அவையர்த்யாதிப்ய:” என்கிறபடியே, ஸகலசேதநர்களுடையவும் போக்யதா யோக்யதைகளை அடைவே கடாக்ஷித்து, ததநுரூபமான பலத்தைக் கொடுப்பனென்று பயப்பட வேண்டாதபடி, “ஸஹ தர்மசரீம் ஸௌரே: ஸம்மந்த்ரித ஜகத்திதாம் அநுக்ரஹ மயீம் வந்தே நித்யம் அஜ்ஞாத நிக்ரஹாம்” என்கிறபடியே, தானும் அஜ்ஞாத நிக்ரஹையாய், அநுக்ரஹமயியாய், ஜகத்தினுடைய ஹிதத்தை ஸர்வேச்வரனுக்கு அறிவிப்பாளாய், கண்ணைப் புரட்டுதல், கச்சை நெகிழ்க்குதல் முதலான தன்னுடைய ப்ரூவிலாஸ சேஷ்டிதங்களாலே அவனை வசீகரித்துத் தனக்குக் கையாளாகப் பண்ணிக் கொண்டு, தானும் “இறையும் அகலகில்லேன்” என்று அநபாயிநியா யிருந்துள்ள பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனானவன். இவள்தான் “ந கச்சித் ந அபராத்தயி” என்றவளிறே.

விளக்கம் - (மாமலரால் நாயகன்) - அனைத்து மலர்களுக்கும் ஒரு உயர்வை அளிப்பதாலும், கொண்டாடத்தக்கதாக உள்ளதாலும் தாமரையைக் கூறுகிறார். அப்படிப்பட்ட தாமரை என்பது மஹாலக்ஷ்மியாகிய தனது திருக்கரம், திருவடி, திருக்கண்கள் ஆகியவற்றுக்கு உவமையாகக் கூறலாம்படி உள்ளதாலும், பரிமளம் எப்போதும் நிறைந்துள்ளதால் இன்பம் அளிப்பதாலும், அந்தத் தாமரையில் அவதரித்து, அதிலேயே வசித்தபடி உள்ளாள். இதனை உணர்த்தவே “மாமலரால்” என்றார். (மாமலரால்) - ஸர்வேச்வரன் ப்ரம்மசாரியாக இருந்தால் பந்தம், மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரே போன்று பொதுவானவனாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் இவ்விதம் அல்லாமல், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-1-34) – வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் – தேவர்கள் முதலான ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் கூடியுள்ள ஸ்ருஷ்டி காரணமாக ஸர்வேச்வரனுக்குப் பாரபட்சம் மற்றும் கருணை இன்மை உண்டாகாது – என்றும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-41) – க்ருத ப்ரயத்நாபேக்ஷ: து விஹிதப்ரதிக்ஷித்த அவையர்த்யாதிப்ய: - அனைத்து செயல்களிலும் ஜீவனால் செய்யப்பட்ட முதல் முயற்சியை எதிர்பார்த்தே பரமாத்மா அந்த முயற்சியை அனுமதித்து அந்தச் செயலைச் செய்விக்கிறான்;

காரணம், அவற்றை விதித்த சாஸ்திரங்கள் வீணாகப் போகாமல் இருக்கவே ஆகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சேதநர்களுடைய தகுதிகளை நன்றாக ஆராய்ந்து, அதற்கு ஏற்றபடி அவற்றின் பலனை அளிப்பானோ என்று அஞ்ச வேண்டாதபடி உள்ளான். இவன் இவ்விதம் உள்ளதற்குக் காரணம் என்ன? யதிராஜ ஸப்ததி (2) - ஸஹ தர்மசரீம் ஸௌரே: ஸம்மந்த்ரித ஜகத்திதாம் அநுக்ரஹ மயீம் வந்தே நித்யம் அஜ்ஞாத நிக்ரஹாம் - இந்த உலகிற்கு எந்த வகையில் நன்மை செய்யலாம் என்று பெரியபெருமானுடன் எப்போதும் ஆலோசனை செய்பவள், அருள் என்பதே வடிவம் கொண்டதோ என்னும்படி உள்ளவள், அன்பின் மிகுதியால் தண்டனை என்பதையே அறியாதவள், பெரியபெருமாளுக்கு ஏற்றவளாக இருப்பவள் - இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை நான் வணங்குகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியாராகிய தானும் அனைவருடைய அறியாமையைப் போக்குபவளாகவும், அநுக்ரஹம் என்பதே வடிவம் எடுத்தவளாகவும், இந்த உலகிற்கு எது நன்மை என்று ஸர்வேச்வரனுக்கு உணர்த்தியபடி உள்ளவளாகவும், தனது கண்களைப் புரட்டியும் கச்சையை நெகிழ்வித்தும் தனது புருவ நெரிப்பு போன்ற லீலைகளாலும் அவனை வசீகரித்து, தான் கூறுவதைக் கேட்க வைப்பவளாகவும் இருப்பதால் ஆகும். ஸர்வேச்வரனாகிய அவன், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னை விட்டுச் சிறிதும் அகலாதபடி உள்ள பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனாக உள்ளான். இவள், ந கச்சித் ந அபராத்யதி - இந்த உலகில் குற்றம் செய்யாதவர்கள் யார் - என்று கேட்பவள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (எல்லாவுயிர்கட்கும் நாதன்) “பதிம் விச்வஸ்ய” என்கிறபடியே ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பாலகன். வகுத்த சேஷியென்றபடி. ஆனால், “விதி சிவ ஸநகாத்யைர் த்யாதும் அத்யந்த தூரம்” என்கிறபடியே, நமக்கு எட்டாத நிலத்திலே யிருந்தா னென்னவேண்டா. (அரங்கன்) நாமிருந்த விடந்தேடி ஸந்நிஹிதனாய்க் கொண்டு, “அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி” என்கிறபடி இருந்தவனன்றோ. (என்னும்) இப்படி உபதேசம் பண்ணும்படியான. (தூயவன்) “ந ஹி ஜ்ஞானேந ஸத்ருசம் பவித்ரம் இஹ வித்யதே” என்கிறபடியே தத்வ யாதாத்ம்ய ஜ்ஞான பூர்த்தியாலே என் போல பதிதரையும் பாவநரம்படி பண்ணுகிறார்.

விளக்கம் - (எல்லா உயிர்கட்கும் நாதன்) - பதிம் விச்வஸ்ய - அனைத்து உலகிற்கும், அவற்றில் உள்ளவற்றுக்கும் நாதன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து ஆத்மாக்களையும் ஆள்பவன், நியமிப்பவன், இயல்பான எஜமானன் என்று கருத்து. ஆனால் இப்படிப்பட்ட அவன், ஸ்தோத்ரரத்னம் - விதி சிவ ஸநகாத்யைர் த்யாதும் அத்யந்த தூரம் - நான்முகன், சிவன், ஸௌநகர் என்றுள்ள பலருக்கும் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் கடினமே - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மால் எளிதில் அணுக இயலாத இடத்தில் உள்ளானோ என்று எண்ண வேண்டாதபடி, (அரங்கன்) - நாம் உள்ள இடம் தேடி வந்து நமக்கு மிகவும் அருகில், இராமாயணம் - அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம - என்னிடம் “அபயம்” என்று அண்டும் அனைத்தையும் நான் காப்பேன், இது எனது விரதம் ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் ஆவான். (என்னும்) - என்று இவ்விதம் உபதேசம் செய்யும்படியான, (தூயவன்) - கீதை (4-38) - ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரம் இஹ வித்யதே - தூய்மை செய்வதில் ஞானத்திற்கு நிகராக எதனையும் காண இயலாது - என்பதற்கு ஏற்ப உண்மையான ஞானத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர் என்பதால், என் போன்று தகுதி அற்றவர்களையும் தூய்மையாகும்படிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் நீர் அநுவர்த்தநம் பண்ணாதே விஷயாந்தர ப்ரவணரா யிருந்தீரே யென்ன, (தீதில்) அப்படி யித்தலையில் அதிகாரத்தைப் பார்க்கையாகிற தோஷரஹிதர். உபதேசிக்குமிடத்தில் க்யாதிலாப பூஜாத்யபேக்ஷாரூப தோஷரஹிதரென்றுமாம். (இராமநுசன்) இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார். (இன்று) அதுவும் காலாந்தரத்திலேயோ. (இன்று வந்து) ஸகல ஜந்துக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாகவே இப்போது வந்து. (தொல்லருள் சுரந்து) உமக்கொருவர்க்கும் ஒரு காலவிசேஷத்திலே க்ருபை பண்ணினார். அவர்க்கெப்போது முண்டோவென்ன, (தொல்) அந்த க்ருபை அவருக்கு ஸ்வாபாவிகம். (அருள் சுரந்து) அப்படிப்பட்ட க்ருபை கிளர்ந்து, மேன்மேலும் என்னுடைய துர்வாஸநை யெல்லாம் அடிமாண்டு போம்படி, “த்ரிபாவநா ரேணு நிவாரணோதம்” என்கிறபடியே அவஸரித்து மேகம் வர்ஷித்தாப்போலே பண்ணியருளி. (எடுத்தான்) ஆற்று வெள்ளத்திலே பாய்ந்து போகிறவனை விரகறியும் தார்மிகர் வந்தெடுத்து ரக்ஷிக்குமாப் போலேயும் “கூபத்தில் வீழுங்குழவியுடன் குதித்து அவ்வாபத்தை நீக்குமந்த வன்னை போல”வும் அந்த க்ருபா ப்ரேரிதராய்க் கொண்டு வந்தெடுத்தருளினார்.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட சிலர் திருவரங்கத்தமுதனாரிடம், “ஆனால் நீவிர் இதனை எண்ணாமல் உலகவிஷயங்களின் மீது மிகுந்து ஈடுபாடு கொண்டபடி அல்லவோ இருந்தீர்?” என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (தீதில்) - இவ்விதம் தன்னை நாடி வந்தவர்களுக்குத் தகுதி உள்ளதா என்று ஆராய்ந்து பார்க்கும் தோஷம் அற்றவர் ஆவார். மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது, அதனால் தனக்கு புகழ், லாபம், அவர்கள் தன்னை வணங்குவர் போன்ற எண்ணங்களாகிற தோஷங்கள் ஏதும் அற்றவர் ஆவார். யார் இவ்விதம் உள்ளவர் என்றால், (இராமாநுசன்) – எம்பெருமானார். (இன்று) – காலதாமதமாக வந்து இவ்விதம் உதவினாரோ என்றால் இல்லை, அப்போதே வந்து. (இன்று வந்து) - அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் நேரடியாகவே வந்து நின்று. (தொல்லருள் சுரந்து) - திருவரங்கத்தமுதனாரிடம், “உமக்கு ஓடி வந்து அன்றே உதவினார். ஆனால், இது போன்றே மற்றவர்களுக்கும் க்ருபை செய்வாரோ?”, என்று கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (தொல்) - இவ்விதம் க்ருபை செய்வது அவருடைய இயல்பாகும். (அருள் சுரந்து) - அப்படிப்பட்டதான க்ருபை ஓங்கி வளர்ந்து. அதன் காரணமாக எனது தீய வழக்கங்கள் அனைத்தும் அடியுடன் அழிந்து போகும்படியாக. சரியான நேரம் பார்த்து, மழை பெய்கின்ற மேகம் போன்று க்ருபையைப் பொழிந்து. (எடுத்தான்) – ஆற்று வெள்ளத்தில் அடித்து இழுத்துச் செல்லப்படும் ஒருவனை, எப்போது காப்பாற்ற வேண்டும் என்று நன்கு அறிந்த நல்லவர், பாய்ந்து வந்து எடுப்பது போன்றும், ஆர்த்திப்ரபந்தம் (9) - கூபத்தில் வீழும் குழவியுடன் குதித்து அவ்வாபத்தை நீக்கும் அந்த அன்னைபோல் - கிணற்றில் விழுந்த தனது குழந்தையைக் காப்பாற்ற எண்ணும் தாய், அந்த துன்பத்தில் இருந்து குழந்தையைக் காப்பாற்ற தானும் கிணற்றில் குதிக்கிறாள் – என்பது போன்றும், க்ருபை நிறைந்தவராக வந்து என்னைக் காத்தருளினார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்